

for Den. Da Landsthinget imidlertid, som fornævnt, blev affsaffet ved Bl. 29de Juni 1813, foreftreves i denne, at private Sager fra Bornholm „i Tilfældet af Appel skulle indantes for Landsøver- samt Hof- og Stadsretten ved Stævninger, der paategnes af Amtmanden, og med hvilke der iøvrigt forholdes paa samme Maade som i Henseende til Høiesterets-Stævninger ved Bl. 30te September 1808 er fastsat“. Yderligere Forrifter i denne Retning gaves ved Bl. 30te April 1814, hvori det hedder: „Som en nærmere Bestemmelse i Plafat af 29de Juni f. A. ville Vi allernaadigst have fastsat, at i de Sager, som overensstemmende med samme fra Bornholm indstævnes til vor Landsøver- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn, skal Barselet være 4 Uger, og Tægtedagen bestemt indføres i Appellationsstævningerne, hvorhos de i Bl. 30te September 1808 foreftrevne Regler ogsaa skulle tages til Følge ved Stævningens Udtagelse i civile Bornholmste Sager, som fra bemeldte vor Lands-Overret maatte blive indankede til vor Høiesteret“.

Ved Frdn. 15de Januar 1817, § 1, fastsættes Paaankfristene til Overdomstolene i private Politisager for hele det øvrige Land til 4 Uger efter Dommens Affigelse, „undtagen i Kjøbstæderne paa vort Land Bornholm, hvis Politiretsdomme bør indantes til Overretten inden 8 Uger, efter at de ere affagte“. Ved Lov af 14de Juni 1850, der ophævede Overpolitiretterne paa Landet og henlagde Appellen af saavel offentlige som private Politisager til Landsøverretterne, bestemtes som Følge heraf i Lovens § 3, „at den særegne Bestemmelse i Frdn. 15de Januar 1817, § 1, om Kjøbstæderne paa Bornholm ligeledes skal være anvendelig paa Dens Landjurisdiktioner“.

Lovforslagets Hensigt at ophæve de for Paaante af civile Sager for Bornholm gjældende særegne Regler kan Udvalget ikke tiltræde. Om nemlig end Bl. 30te September 1808 i sine Præmisser paaberaaber sig „den ved Krigen hindrede Kommunika-

tion“ mellem Bornholm og Hovedstaden, maa det erindres, at bemeldte Lovbud kun handler om Appel til Høiesteret, og at Den dengang indenfor sine Grændser havde sin egen Overret og Overpolitiret. Da disse Overdomstole senere ophævedes, henholdsvis ved Bl. 29de Juni 1813, Lov af 14de Juni 1850, og Appellen i alle civile Sager fra de bornholmste Underretter henlagdes til Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn, blev Hensynet til Bornholms iølerede Veliggenhed — ogsaa udenfor Krigstilfælde — taget i Betragtning saavel ved de nyseævnte Lovbud, som ved de i Tiden mellemiggende, nemlig Bl. 30te April 1814, Frdn. 15de Januar 1817 og Bl. 30te Juli 1819. Udvalget formener, at et saadant Hensyn ogsaa vedblivende er berettiget, i hvilken Henseende skal mindes om, at regelmæssig Kommunikation med Bornholm i strenge Vintre erfaringsmæssig selv med Nutidens Befordringsmidler kan være afbrudt i henved et Par Maaneder, og at det da bl. A. i ikke saa Tilfælde vil være umuligt for den Part, der vil appellere en ved Underretten tabt Sag at udtage paa den for det øvrige Land gjældende Maade en Appilstævning til Landsøver- samt Hof- og Stadsretten saa betimeligt, at han kan forhindre Dommens Eksekution. Det Samme turde gjælde om Appel af den kjøbenhavnske Overrets Domme til Høiesteret. Den antydede Ulempe afhjælpes nu ved de for Bornholm særegne Regler om Amtmandens Autorisation af Appilstævninger med samme Gyldighed, som om de vare udtagne henholdsvis paa Landsøverrettens eller Høiesterets Justitskontor. Vel er det nu saavel i det øvrige Rige som paa Bornholm efter Lov af 14de Juni 1850 i private Politisager tiladt vedkommende Part selv at udstede Appilstævning til Overretten, dog at Stævningen i det Seneste den næstsidste Søndag, førend Sagen falder i Rette, indleveres til vedkommende Landsøverrets Justitskontor og der forsynes med Rettens Segl og Justitssekretærens Underkrift; men